

HÁJAS CSILLA

AZ UTOLSÓ SZAVAK JOGÁN

1

Visszaadom a fülbevalót.

Mióta elváltak útjaink, nem bírok úgy ránézni, hogy ne törne rám a sírás.
Inkább visszaadom.

Remélem, a temérdek közös emlék lassan megfakul, s végül olyan messzire kerülsz tőlem, hogy képes leszek mosolyogva gondolni rád. Anélkül, hogy beleremegne a szám széle.

Kikopsz az életemből, én is a tiédből. Továbblépünk.

Ha mégis maradsz örök emléknek – mert közös négy évünk hosszú idő –, sok év múlva, ha szembejössz az utcán, visszaköszönök, talán azt is megkérdezem, hogy vagy.

Titokban, önző módon mégis makacsul remélni fogom: soha nem találsz jobbat, mint én.

Rég elengedtük egymás kezét, és nekem fáj, hogy csak most vettem észre.

Nem készültem fel arra az időre, amikor már nem lesz MI, mikor már csak TE meg ÉN leszünk.

Ilyenkor csak a túlélés számít. Túlélni a nappalt, aztán az éjszakát, majd megint a nappalt.

Közben bugyuta kisgyerekként újra és újra feltépni a ragtapaszt, s megnézni, mennyit gyógyult az eleven seb.

Emléknek talán örökre megmaradsz, mert négy év hosszú idő.

Ha sok év múlva szembejössz az utcán, visszaköszönök. Még az is lehet, megkérdezem, hogy vagy.

De titokban, önző módon még sokáig remélni fogom: nem találtál jobbat, mint én.

2

Senki nem sírt még így, ahogy én.

Vannak tragédiák, amikre felkészülhet az ember. Villámcsapásra, ami egyik pillanatról a másikra fenekestől felfordít mindent, lehetetlen.

Volt a tragédia előtti életem, és van ez a mostani.

A kettő alig hasonlít.

Mindenki bírja a fájdalmat, kivéve azt, aki érzi, már Shakespeare is megmondta.

Gyarló módon elvárom, hogy neked is fájjon, hogy te is szenvedj, és amikor sírni látlak, megnyugszom: téged is marcangol a kín, neked is rémálom az egész.

Valójában csak az történt, hogy magammal rántottalak a szakadékba.

Nem tudom, talállok-e megoldást. Mert nincs egyszerű megoldás. Hidd el: ha lenne, most élnék vele.

Azt mondják, az idő minden sebet begyógyít.

Már kislánként tudtam, ez kegyes hazugság.

Vannak sebek, amiket senki és semmi nem gyógyíthat be.

Az emberek azt hiszik, a bánat puha, könnyektől nedves köd csupán. Dőreség. A fájdalomban nincs semmi puha, az igazi fájdalom kemény, mint a kő, és éget, mint a tűz.

Mindent feléget.

Bár mondhatnám, hogy ugyanaz vagyok, aki voltam.

Nem vagyok az. Nem az vagyok.

A könnyeim befelé, a lelkembe csorognak.

Ha megtelik, belefulladások?

A semmibe bámultál, és éreztem: ugyanúgy szenvedsz, mint én.

Átöleltük egymást, és csak ültünk együtt, mint két elveszett, szerencsétlen ember.

Nem akarom, hogy kikopj az életemből, hogy kikopjak az életedből.

Nem akarom, hogy továbblépjünk.

Nem akarom, hogy emlék legyél. Azt akarom, hogy valódi legyél.

Nem akarok tervet kovácsolni arra az időre, amikor már nem lesz MI, amikor már csak TE meg ÉN leszünk.

Nekem csak egy tervem van, és azt akarom, hogy működjön.

Leginkább azt akarom, hogy te boldog légy.

De akire most vágysz, nem én vagyok.

Elengedlek.

Vérző szívvel, könnyes szemmel.

Sírva búcsúznak, de ha igazi a szerelem, akkor ez jó sírás.

Mert elválasztva lenni valakitől, akit szeretünk: fáj.

Ha már nem fáj, nem is szeretjük.

Nem azt jelenti, hogy közönyös lettem irántad, hogy nem felejtetek.
 Mégis: hagylak repülni, szabadon szállni. Hogy keresd meg, ami hiányzik.
 Ha az enyém vagy, ha egy kicsit is az enyém voltál valaha, akkor úgyis
 visszatalálsz hozzám.

Hiszem, hogy összetartozunk. Ha nem hinném, már rég halott lennék.
 Hiszem, mert az nem lehet, hogy eddig tartson.

Kell, hogy legyen tovább. Ha két ember együtt és igazán akar valamit,
 akkor van kiút.

Ehhez kell két ember. Egy nem elég.

De addig élnem kell ebben a világban, ami most elsötétült előttem.

Gépiesen megyek tovább, teszem a dolgom. Talán egyszer majd újra
 magamhoz térek.

3

Azt hittem, megoldjuk.

Annyira hittem: ha két ember igazán akarja, megoldja.

Az a baj, hogy csak az egyik akarta igazán.

Én.

Még sokáig fájni fogsz. Nemcsak a négy év, az emlékek, hanem a jövő
 miatt, ami lehettünk volna.

Azt kérted, ne írjak erről, ne csináljak „kirakatpert”. Hogy írjam meg
 később, mikor már lecsengett. Mégis most írom meg, mert így könnyebb
 egy kicsit. Kíírom magamból, ami úgy fáj, hogy rosszul vagyok tőle. Hogy
 ne égessen annyira, hogy tényleg elengedjelek, ne csak magamat áltassam
 vele, mert a sajgó fájdalommal már könnyebben boldogulok. Azzal még
 sokáig élhet az ember.

Ma van a születésnapod. Úgy szeretnék valami jót kívánni, de nem
 tudok. Még sokáig nem fogom elhinni, hogy az életünk egymás nélkül
 zajlik tovább.

Hogy barátok maradunk, meg hogy köszönök neked: faszság.

Akik úgy szerették egymást, mint mi, sose lehetnek barátok. Nekem
 nem megy. Látni sem akarlak.

Mert ha látlak, a varasodó seb újra felszakad, ömlik belőle a vér. Nincs
 annyi géz a világon, ami elállíthatná.

Csalódott vagyok, szomorú és elkeseredett. Eltépek minden szálát, ami
 hozzád kötött. Nem akarom elhinni, hogy az első kísértésre félredobtál
 minket.

Eltépem a fényképeket, az összes ajándékot kidobom. Mindent megsemmisítek. Azt akarom, hogy olyan legyen az életem, mintha sose jártál volna benne. El akarom felejteni, milyen volt, mikor még szerettél, mert ha még egyszer eszembe jut, megőrülök.

Ne írj. Ne hívj. Ne keress. Hagyj békén.

Ma van a születésnapod. Minden önuralmamra szükségem van, hogy azt tudjam kívánni, légy boldog.

